

MannGold de Cobre ontstond in 2011 toen de Handelsbeurs zijn schouders onder het idee zette om de band MannGold uit te breiden: samen met Peter Vermeersch werd er geschreven en gearrangeerd voor het kwintet MannGold (2 drums, bas en 2 gitaren) en acht extra blazers, hetgeen uitmondde in een volstrekt nieuw en origineel geluid: een kosmische punk big band die met een immense energie zweeft kolkt raast en dendert tussen jazz, kraut, herrie, lieflijke scapes, film noire, Sun Ra en trance.

De band speelde een reeks concerten (Vooruit, Beurs, Boomtown, Gent Jazz, jazz Middelheim,...) die gesmaakt werden door zowel het jazz publiek en pers als door het jonge lawaaiminnende publiek; een geslaagde cross-over. Hierdoor aangemoedigd besloot MannGold DC op te

nemen, en dit in de Vantage Point Studio van dEUS. Met 13 in 1 ruimte, tegelijk, zonder overdubs. Het resultaat is het debuutalbum dat unaniem goed werd onthaald en bejubeld.

MannGold, de moedergroep – Rodrigo Fuentealba (gitaar), Philipp Weies (gitaar), Karel de Backer (drums), Matthias Standaert (drums) en Bruno Coussee (bas) –, ontstond in 2008 en hield en houdt zich ledig met energieke stukken instrumentale muziek, met één been Kraut, psychedelia en tribale ritmiek en een ander been in noise, impro, repetitiviteit en minimalisme. En punkrock, MC5 en Motorhead. Door de energieke intense concerten kreeg MannGold snel een following, die gestaag groeit en blijft groeien.

Muzikanten

Gitarist Rodrigo Fuentealba is een Gentse Chileen die heeft gespeeld bij onder meer Gabriel Rios, Arsenal, Novastar, Motek en Fifty Foot Combo. Daarnaast hield en houdt hij zich vooral bezig in meer experimentele en vrije impro getinte projecten met collegas als Bert Dockx, Mauro, Steven de Bruyn, Kapotski, Bart Maris, Teun Verbruggen,.... Soms cureert hij en organiseert hij fijne luide en zachte soirées met goed volk als Rhys Chatham, Leo Abrahams (gitarist Brian Eno etc), Seb Rochford, Karen Willems, Steven de Bruyn,... . Daarnaast doceert hij samenspel aan de Hogeschool Limburg, en momenteel is hij de laatste hand aan het leggen aan een productie met zanger Kris Dane (Ghinzu, Aka Moon) en Wim de Wilde (producer Novastar, Gabriel Rios, Zita Swoon,...). In MannGold verenigde hij in 2008 enkele gelijkgestemde muzikanten (Karel de Backer, Philipp Weies, Maarten en

Matthias Standaert) om hun voorliefde voor Krautrock, impro, noise en psychedelia te betuigen in wilde en hypnotiserende concerten met hun 2 drums en 2 gitaren.

Peter Vermeersch is roerganger van Flat Earth Society en ook componist, klarinettist, saxofonist en producer in het rockmilieu (o.m. dEUS, Madensuyu, Raymond van het Groenewoud). Hij maakte muziek met tal van eigen groepen (Union, Maximalist!, X-legged Sally, A Group), componeerde voor theater- en dansproducties van o.m. Wim Vandekeybus, Anne Teresa De Keersmaeker, Dito'Dito, Walpurgis, Radeis en Josse De Pauw, werkte met Peter De Bie en Laika aan 'Patatboom' voor Brugge 2002. Daarnaast schreef hij o.a. voor het Arditti Quartet, Prima La Musica, het Smith Quartet en recent voor het Spectra Ensemble.

De muzikanten komen uit alle hoeken : Intergalactic Lovers, Tuxedomoon, Arno, Kowlier, Arid, Gabriel Rios, dEUS, Fifty Foot Combo, Mauro, Brussels Jazz Orchestra, Zesde metaal, ... :

Karel De Backer : drums
Matthias Standaert : drums
Maarten Standaert : bas
Philipp Weies : gitaar

Dree Peremans : trombone
Peter Delannoye : trombone
Mattias De Craene : tenor sax
Peter Vermeersch : tenor sax
Luc Van Lieshout : trompet
Hans Bossuyt : trompet

Kwinten Mordijck : bariton sax
Peter Verdonck : bariton sax

De MannGold clan heeft zich verder uitgebreid, en live worden we bij tijden vergezeld door mooi en goed volk als Mauro, Simon Segers, Peter Delannoye, Stéphane Messeghers (dEUS), Laurens Smagghe (Arno), Lennert Jacobs (Germans, Hong Kong Dong), Tom Wouters, Steve Slingeneyers (Soulwax),... . Elke muzikant – we spreken niet graag over vervangers – brengt dan weer zijn eigen inkleuring en energie mee, wat elk MannGold concert volstrekt uniek maakt.

RECENSIES Manngold

Live

Enola, 20/8/2014, Jazz Middelheim

“” Het programmeren van MannGold de Cobre op het hoofdpodium van 2015 is alleszins een optie, want de dertienkoppige jazzrocktrein kwam de Club Stage binnengestapt met een “We own this place”-attitude en voegde boudweg de daad bij het woord. In de namiddag gebeurde dat met twee sets in kleine bezetting. Eerst met twee gitaren, bas, drums en Korg (baritonsaxofonist Kwinten Mordijck), daarna ook met tweede drummer Tom Wouters erbij. De resultaten? Nu eens loom en repetitief, dan weer zinderend in dreigende oorden, als een verre verwant van Motorpsycho met gitaristen Philipp Weies en Rodrigo Fuentealba die rond elkaar verstrengelden als Weir en Garcia bij The Grateful Dead of Verlaine

en Lloyd bij Television. De psychedelische boogie van “Ind”, een stuk dat we later nog eens zouden horen in een veel bronstiger versie, rondde de eerste set af met een knaller.

De tweede set, van het kwintet MannGold, zette nog sterker in op diversiteit, met een trage ballade die zowat hun eigen “Albatross” ging worden en bijzonder fijn klonk in combinatie met de protopunk die erop volgde. De derde set bracht de volledige band naar het podium en liet een lesje in het betere krachthonkwerk horen, met dreigende chaos, exotica, spetterende funk en een druk gesticulerende regisseur Peter Vermeersch, die de muziek bij momenten deed exploderen met start/stop-dynamiek. Er werd gelachen voor het podium, meedogenloos geknald op het podium. Het hoogtepunt werd echter bewaard voor het slotconcert, dat je gerust kon beschouwen als één lange climax.

Je moet het trouwens maar durven, prijsbeesten als “Fuzzhound” en “Wahnsinn” vooraan in je set vrijgeven. Dat doe je alleen als je beseft dat je nog een paar knoerten van troeven achter de hand houdt, want geholpen door een ronduit fantastische sound haalde de band uit met heftig ronkende blaaspartijen (en zinnelijk kronkelende en kokende solo’s van o.m. tenorsaxofonist Mattias De Craene, baritonknaller Peter Verdonck, trombonist Peter Delannoye, etc.), elektrisch geladen gitaarwerk en een rollende ritmesectie die maar bleef wentelen en draaien en grooven. Er zaten wel een paar rustmomenten verborgen in de set, maar wat het meest indruk maakte, waren natuurlijk de testosteronshots van

“Stereo”, dat er stevig in hakte, een tweede, uit z’n voegen barstende versie van “Ind”, en “A Fistful Of Sauerkraut”, dat spastisch slingerde in de beste X-Legged Sally-traditie. Een loeiende versie van “FFWD” van die band was uiteindelijk ook het slotstuk van een overrompelende performance die gitaren en blazers samenbracht zoals dat misschien nooit eerder gebeurde in België. Een bom van een concert.”

Enola 21/8/2013

Gent Jazz

“Over naar zaterdag, de slotdag. MannGold de Cobre is een nieuw project van gitarist Rodrigo Fuentealba en de voornamelijk van Flat Earth Society gekende saxofonist Peter Vermeersch. Met maar liefst acht blazers, 2 drums, bas en 2 gitaren werd gekozen voor een uitgebreide bezetting. Hoewel de solisten zeker ruimte krijgen, primeert de collectieve sound, dynamisch, aanstekelijk en eerder rock dan jazzgericht. “Sauerkraut”, mompelt Fuentealba aan het begin van een nummer dat drijft op heerlijke blazersriffs, terwijl een ander van start gaat met een surfgitaar en uitmondt in een kakofonie. “Daddy’s Girl” en 3 hartjes staan er op de draagriem van Philipp Weies zijn gitaar, hoe cool kan je zijn? The Wall stond die avond in Werchter, voor The Wall of Sound kon je die middag reeds in Gent terecht. In september of oktober zou de eerste cd van dit collectief een feit zijn. Dan volgen er ongetwijfeld meer concerten, ga dat zien.”

MusicZine

“Bloedhete tent, en de aftrap werd gegeven door Manngold De Cobre, een 13-koppige bigband. Met maar

liefst twee drums, twee gitaren en een bas geflankeerd door een

achtkoppige blazersectie is dit een niet alledaagse bezetting en dat zorgde voor creatief muzikaal vuurwerk.”

DeSTANDAARD:

13/08/2014 om 07:00 door tbo, foto's: Caroline De Meyer

Foto: Caroline De Meyer

MannGold de Cobre laat zich omschrijven als een ‘Psyche Kraut Rock-’n-Roll Punk Big Band’: niet meteen wat u spontaan associeert met Jazz Middelheim. En toch staat de bigband op Toots' festival geprogrammeerd. We vroegen oprichter Rodrigo Fuentealba naar zijn project, en zijn festivalfavorieten op Jazz Middelheim.

Jazz Middelheim pakt dit jaar uit met een tweede podium, de Club Stage, waar elke avond één groep

geprogrammeerd staat die speelt tussen de verschillende bands op de Main Stage door. MannGold de Cobre heeft op die manier zaterdag het podium voor zich, en speelt meteen vier sets.

Het kwintet MannGold bestaat uit twee drums, twee gitaristen en een bassist. Soms krijgt dit combo een upgrade van acht blazers, et voilà, ziedaar MannGold de Cobre. Gitarist Rodrigo Fuentealba: 'We komen allemaal uit het rockcircuit en hebben onze strepen verdiend bij Gabriel Rios, Fifty Foot Combo, Novastar, Arno, Trixie Whitley, Vive la Fête, Dead man Ray... Ons project is ontstaan uit het gemis om muziek om de muziek te maken, om buiten de lijntjes te kleuren, en minder commercieel te denken. Luide en energieke muziek.' 'Peter Vermeersch (producer van dEUS en drijvende kracht achter Flat Earth Society) wilde met ons in zee gaan. Hij gooide er meteen twee extra blazerssecties tegenaan. We hebben een unieke soundcombinatie gecreëerd die zowel bij een rock- als bij een jazzpubliek aanslaat. Onze stijl glijdt van heel energiek en strak gearrangeerd naar het andere eind van het spectrum met repetitieve psychedelische momenten, noise of flarden uit de film noir. We zoeken niet bewust naar een symbiose van verschillende stijlen, onze muzieksmaak is gewoon heel ecclectisch.'

'We hebben geen single op de radio, het publiek kent ons dus vaak niet. We merken dat ze vaak blijven staan voor het eerste nummer, dat het wordt gemaakt, en dat ze blijven luisteren naar nummer twee en drie. Na een uur stappen we van het podium en blijft het publiek staan met grote ogen en een grote grijns.'

We hebben geen single op de radio, het publiek kent ons dus vaak niet. We merken dat ze vaak blijven staan voor het eerste nummer, dat het wordt gesmaakt, en dat ze blijven luisteren naar nummer twee en drie. Na een uur stappen we van het podium en blijft het publiek staan met grote ogen en een grote grijns.

WELKE OPTREDENS WIL HIJ ZELF NIET MISSEN?

‘Herbie Hancock en Wayne Shorter, omdat het twee instituten zijn die altijd risico’s zijn blijven nemen, en steeds zijn blijven experimenteren. Je weet dat je met die twee altijd een topgerecht op je bord krijgt. Moesten er Michelinsterren bestaan voor muziek, dan kregen zij er drie, nee tien !’

‘Dave Douglas Quintet wil ik ook niet missen. Ik leerde zijn muziek kennen toen ik als student nog in Vooruit werkte. Ik kreeg er gratis tickets, waardoor ik er een groot deel van mijn muzikale opvoeding heb opgedaan. Dave Douglas heb ik toen een keer of vijf gezien in verschillende constellaties, steeds fantastisch’

‘Vrijdag om half zes speelt Phronesis, het zijn muzikanten met een attitude die ik de laatste jaren in de jazzscene gemist heb. Ze maken deel uit van een nieuwe lichte Britse jazzbands, en zijn als trio vergelijkbaar met The Bad Plus, Roller trio. De muzikanten zijn punk, hebben de juiste attitude, en veel energie.’

Hij tipt ook Joachim Badenhorst: ‘Ik reed op een nacht op de snelweg toen er op de radio een programma aan al zijn projecten gewijd was. Daarna heb ik hem solo gezien: ik ben fan.’

‘Ik ben als lesgever ook benieuwd naar het Coaching project van het Conservatorium in Antwerpen. Hier ben ik nieuwsgierig naar de dynamiek tussen een ervaren muzikant en de jonge hondjes die nog moeten zoeken. Die wisselwerking is altijd heel fris en interessant.’

KWADRATUUR –

“...terwijl het dertienkoppige **MannGold de Cobre** zich dan in de backstage misschien afvraagt hoe ze de tent eerder die dag zodanig konden laten daveren. Het project van Gitarist Rodrigo Fuentealba en Peter ‘Flat Earth Society’ Vermeersch zou overigens een uppercut kunnen betekenen voor wie zich een festivalpas heeft aangeschaft: hun muziek vormt immers een niet te versmaden tegenstelling met de gearrangeerde schoonheid waar de drie musici die na hen komen naar streven.”

VOORUITMAGAZINE

“En toen, wat we al vaker zagen gebeuren in Vooruit: de underdog die zich ontpopt tot de ware verrassing van de avond. MannGold de Cobre toonde immers dat het wel degelijk kan: strakke arrangementen waarin ruimte wordt gelaten voor improvisaties die uitgesponnen worden tot ze niet meer strakker kunnen. Hoewel op papier een groep met minder grote namen, wekten Peter Vermeersch en co (Cobre) tonnen energie op, rondom de stomende riffs van MannGold. Het totaalgeluid zweefde continu in een stemming van pompende, macabere feestmuziek voor bij een of andere ter aarde bestelling – een soort wildendans–nachtmerrie waarin toch reden gevonden wordt om te joelen en te juichen. “

PLAAT

LESOIR

[jazz](#)

CD Manngold de Cobre

Genre :JAZZ

Artiste :Manngold de Cobre

L'avis du Soir

★★★★ (Avis de la rédaction)

Quatre étoiles, oui. Parce que cet album m'a cloué dans mon faute J'étais abasourdi. Non pas par le bruit (il faut faire jouer ça fort), ni par la pulsation, l'énergie, la dynamique infernale de ce groupe, qui masque jamais cependant la subtilité enthousiasmante des arrangements. Prenez MannGold, un quintet avec une guitare, deu

basses et deux batteries. Ajoutez huit souffleurs. Et ça donne ce supergroupe imbattable : MannGold De Cobre. Sur l'album, c'est d'incroyablement bon. Qu'est-ce que ça doit être sur scène ? Allez le voir à 21 h, ce samedi, au Jazz in't Park à Gand. Rodrigo Fuentealb est un guitariste qui a beaucoup joué du rock, de la pop, avec Novastar, d'autres. A un certain moment, il a voulu faire autre chose. *« Je voulais deux basses, deux batteries, pas de chanteur, dit-il. J'ans et toutes les musiques que j'ai entendues ont commencé à se mêler de façon naturelle, organique. Je voulais une musique qui te prend, qui t'emmène loin, quelque chose de répétitif, de psychédélique, de tribal. Quelque chose de fort, d'énergique. »* C'est ce que MannGold a joué. Ils ont eu leurs fans. Et Michaël Joosten, c Handelsbeurs de Gand, les a mis au défi de leur proposer un projet original. *« Je voulais faire quelque chose avec Peter Vermeersch, le leader du big band Flat Earth Society. Avec ce compositeur de musique que je trouve cubiste, on allait donner une dimension nouvelle. Il a OK. Mais il a ajouté : puisque vous jouez fort, on va vous adjoindre deux quartets de vents. »* De répétition en répétition, tout le monde captait la musique. *« On était un groupe, dit Rodrigo. Et je suis heureux, je me suis réalisé. On a trouvé notre musique, un mélange bizarre mais qui fonctionne, à la fois rock, jazz, noise, free. Tout ça peut trouver le chemin vers le public. »* Parfaitement. Cette musique est irrésistible.

(par JEAN-CLAUDE VANTROYEN – édition du 03/09/2014)

Guy Peters – foto's: Archief Geert Vandepoele – 08 mei 2014

Het podium, niet de living of de opnamestudio, is het centrum van de rock-'n-roll. Investeer gerust duizenden euro's in fancy apparatuur die alles perfect laat klinken door vreemdsoortige speakers en top shelf koptelefoons. Als je nu en dan niet buiten komt om het aan den lijve te ondervinden, dan heb je er eenvoudigweg niks van begrepen. Een album zal nooit een

volwaardig alternatief zijn voor een concert. Een live DVD evenmin, dat is een hoop digitale pretentie. Een echte rock-'n-rollband, is op het podium op z'n best. Als je zo'n op-en-top li band bent, zoals MannGold de Cobre, dan kan je ook maar hopen dat het album zo dicht mogelijk die ervaring benadert.

Is MannGold de Cobre een evenaring van die oplawaai die je tijdens een concert ontvangt? Nee, natuurlijk niet. Maar soms komt het wel verdomd dichtbij, is de vrijgekomen adrenaline en eensgezinde energie bijna tastbaar. Dat de band koos voor een no nonsense aanpak waarbij alle overbodige franjes en truken van de studiofoon achterwege gelaten worden, was dan ook een goede beslissing. Dit is nergens zo sterk gepolijst dat het gaat glanzen. Je hoort soms wat ruis. Deze muziek klinkt strak, maar dan wel met soul. Die drums klinken als drums, instrumenten zitten ingebed in een groepssound die het geheel als grootste prioriteit heeft.

Meer nog dan die sound, is het de stijl die opvalt. Want MannGold de Cobre, eigenlijk de kwintetversie MannGold uitgebreid met acht blazers, is een denderende truck van rock, psych, kraut, punk en jazz die regelmatig uitpakt met eindeloos malende ritmes, bronstig pompende riet- en koperblazers en withete gitaarkruisingen. Oper "Wahnsinn" (ja, dat doet even denken aan Emiliana Torrini's "Jungle Drum") legt de lat meteen hoog, met een knappe opbouw en een song die laag na laag toevoegt, gestaag blijft winnen aan intensiteit en openbarst met een wellustige gretigheid. Pure elektriciteit waar het lijkt alsof je geen 8, maar 24 blazers hoort. Geweldige bonus: valse einde met de knetterende coda.

Meteen daarna wordt uitpakket met prijsbeest #2, "Fuzzhound". Li steeds goed voor een waar stonerfestijn vol uit hun voegen

barstende riffs, krachtige breaks en schwung die de heupen oncontroleerbaar aan het schudden brengt. Een paar spannende wendingen zijn ook aanwezig. De ene keer naar het terrein van de voluptueuze 70's soundtracks, de andere keer naar een punkachtige versnelling en een terugkeer naar de starttriff. In afsluiter "IND" wordt die werkwijze ook gehanteerd. Een gouden idee na die aanzet met uitwaaiierende gitaren en een broeierige, sensuele vibe die je er noemenswaardig aan herinnert dat MannGold de Cobre niet alleen trekt, sleurt pompt, maar ook de decadentie opzoekt met seks, kauwgom en slechte bedoelingen.

Nochtans zit er ook meer dan voldoende variatie in deze zes tracks zo is "A Fistful Of Sauerkraut" eentje waarin de blazers resoluut het voortouw nemen, en worden NYC en X-Legged Sally in de blender gegooid (live waagde de band zich ook al aan "Ffwd" en "Turkish Bath" van die laatste band), waardoor de band klinkt als een ontregeld feestorkest dat scheurt en veegt en een kromme gitaarfierin verwerkt. "Stereo" lijkt aanvankelijk dan weer punkfunkregion op te zoeken, maar ontaardt al snel in hakkende snarenpartijen en een nieuw rondje gedender dat even zelfs richting outer space dremt te gaan. En die simultane drumroffels, PATAT.

Rest enkel nog "Sonic", de vreemde eend in de bijt, de dromerige aanzet van de tweede vinylhelpt met een verleidingsdans tussen flemende gitaren en vleierende blazers die elkaar opvrijen tot een weidse, majestueuze finale. En voilà, België heeft er een nieuwe opwindende band bij, onder leiding van Rodrigo Fuentealba en Pet Vermeersch. Of neen, die band was er al, maar valt nu ook in huis halen. En ook al ontbreekt dan het echte zweet, het lijfelijke en de jeuk: het is een knoert van een plaat die het voorjaar zonet dat iets opwindender maakte.

Concerten à volonté, bekijk ze op de [Facebookpagina](#). De cd verscheen bij El Negocito Records, het vinyl bij Vynilla

MOTHERLOVEMUSIC.BE -

Ow boy, wat een band! Dat is wel het minste wat je kan zeggen van het collectief MannGold De Cobre. Deze jazzband bestaat

namelijk uit niet minder dan dertien leden. Leden die trouwens hun sporen meer dan verdiend hebben. Zo treffen we ondermeer muzikanten aan die u al eens aan het werk zag bij onder andere Trixie Whitley, Flip Kowlier, Dead Man Ray, Arno en Motek. Qua adelbrieven kan dat alvast tellen. Voeg daar nog eens bij dat MannGold op zich al vijf muzikanten telt onder leiding van Rodrigo Fuentealba en De Cobre de acht blazers onder het bewind van Peter Vermeersch (u misschien bekend van Flat Earth Society en als producer van dEUS en Madensuyu) levert u weet dat het de moeite zal zijn. Eer dertien mensen zich zo inzetten voor één project moet er namelijk meer zijn dan *that what meets the eye...*

En dat is ook overduidelijk zo. Al vanaf 'Whannsinn' (een verbastering van het woord waanzin volgens ons) merk je meteen dit niet je alledaagse plaatje is. Dik negen minuten verder en volledig ondergedompeld in de waanzin van *MannGold De Cobre* bent u het ook helemaal zeker: dit is gekkenwerk. Maar, verdraaid goed gekkenwerk! Want welke andere band kent u die moeiteloos de geschifte invloeden van **James Chance** (of **James White**, te zien wie u verkiest) en zijn no wave van de jaren '70 moeiteloos mixt met sferen die tot nu toe het terrein waren van **Balkan Beat Box** en **Shantel**? Geen enkele. En wie zich dan schrap zette voor meer van dat, komt aardig bedrogen uit. Want 'Fuzzhound' start als een bezetene met een riff waar **Andrew Stockdale** van **Wolfmother** zijn leven voor zou geven. Wat een vet nummer. Al kronkelt het zich snel van hardrock naar pure jazz, om zich daarna weer te verliezen in een geharrewar van stijlen. Enige structuur is soms ver te zoeken, maar wij klagen alvast niet.

'A Fistful Of Sauerkraut' gaat dan weer een heel andere kant uit. De richting van de big band eigenlijk. En pas nu begint het ons op te vallen hoeveel **MannGold de Cobre** eigenlijk weet te vertellen zonder woorden. Waar **Bert Ostyn** van **Absynthe Minded** waarschijnlijk 3 woorden voor nodig heeft, doet MannGold De Cobre het zonder één lettergreep: het verhaal vertellen van een rijkeluiszoon die op een ballroomparty in de jaren '30 de liefde van zijn leven ziet, haar meteen ten dans vraagt en langzaam begint te verleiden, haar het

bed in praat en uiteindelijk een stomende nacht mee beleeft. De hoofdrollen in deze fantasie zijn uiteraard weggelegd voor **Leonard DiCaprio** en **Anne Hathaway**. Maakt u zich vooral geen zorgen als tijdens het luisteren iets anders ziet in uw gedachten. Deze muzikant laat zich tenslotte niet in hokjes stoppen, laat staan in die van onze verbeelding.

En net wanneer we denken dat we bij een liveshow van deze band waarschijnlijk nu al ruimschoots in het zweet stonden na zoveel geweld, besluit het collectief om er even 'Sonic' tussen te gooien, meest intieme nummer van de plaat waarin gitaren en blazers zodanig tegen elkaar aanschuren dat je je al luisteraar bijna beginschamen om getuige te zijn van zo'n overduidelijke privé-aangelegenheid. Ze stuwen elkaar naar grote hoogten om uiteindelijk tot een ware climax te komen. Jazz is seks, dat is al lang geweten, maar nu is het tijd dat de jeugd daar ook nog eens aan herinnerd wordt. 'Stereo' gooit het dan weer over een heel andere boeg: **Willem Nothing** refreintjes, krautrock waarmee **Can** groot geworden is en zo maar door. Geheel in de lijn van het album wederom een bont allegaartje van invloeden waar je nooit van dacht dat ze überhaupt samen zouden passen. Bij vlagen indrukwekkend en altijd boeiend. Rest ons nog enkel de taak om 'IND' te bespreken, tenminste dat dachten we. Want waar de superlatieven ons weer te binnen schoten na afloop (beest van een nummer! Oerdegelijk! Meeslepend!), begint plots zachtjes uit onze speler nog een nummertje te spelen.

Verbaasd keken we op. Normaal was het nu gedaan, maar dan staat daar plots 'Ping', als een duiveltje uit een doosje. Mooie liedjes die niet lang placht men te zeggen, maar vette albums duren net dat ietsje langer blijkaar. En gelukkig maar, want ondanks dat we so dachten dat dit net dat tikkeltje te zot is om echt vijf sterren te verdienen, een beetje te ongepolijst en bij wijlen te bombastisch, hebben we toch uitermate genoten van *MannGold De Cobre*. Al maken we meteen de bedenking dat dit live waarschijnlijk nog vele malen beter moet zijn. Maar ach, voor nu zijn we al meer dan zoet. Want *MannGold De Cobre* is een uiterst puike plaat, een van de betere Belgische jazzplaten die u in lange tijd zult gehoord hebben zelfs. Wij lopen al rond met een erectie om u tegen te zeggen wanneer iemand **Dans Dans** vermeldt, het collectief rond **Bert**

Dockx. Maar onze erectie is er vanaf nu niet minder om als we MannGold De Cobre horen. Maar daar waar Dans Dans de exclusie callgirl is die je op je wenken bedient met een gouden glimlach en verleidelijke ogen en waar je achteraf van denkt: wauw, dit grenst aan perfectie; is MannGold De Cobre de wellustige prostituee die zonder verpinken je wildste fantasieën werkelijkheid doet worden. Een tikkeltje smerig, een stuk geiler en vooral heel erg veel avontuurlijker. MannGold De Cobre heeft (flauwe woordspeling ale goud in handen. U moet enkel nog de moeite doen om zelf even te delven.

MANNGOLD

- Enola 4/8/'13

"Het kwintet MannGold (dat met blazers erbij speelt onder de naam MannGold de Cobre) breidde een vervolg aan de instrumentale rock van Condor Gruppe door nog een paar tandjes bij te steken. Rodrigo Fuentealba en Philipp Weies, wat een gitaartandem! Maar ook: wat een ritmesectie met twee simultaan rollende en roffelende drummers. Een label erop plakken is onbegonnen werk, want je hoorde uitwaaiierende Eno-achtige klanken, soms had het iets van Motorpsycho opgesloten in krautmotorik, er zat psychedelica in, en stonerrock, en hier en daar zelfs een flard die zo van de tandem Gorham/Robertson (Thin Lizzy) leek te komen. En surf natuurlijk, plus de chroom- en vlammenrock van Atomic Bitchwax. Mooist van al is echter hoe inventief de band aan de slag gaat met die vaak eenvoudige, repetitieve ideeën en ze vervolgens uitbouwt tot kolossale jams die denderen, razen en

knetteren met een virtuoze controle, ijzeren discipline en meesterlijke bevoegenheid. Die van TOY stonden er naast het podium naar te kijken als een stel Trekkies die net het handje van William Shatner mochten schudden. BOM! MannGold speelde zo'n overrompend concert dat zelfs een uitmuntende band als Girls Against Boys daar niet tegenop kon. "

- Enola 10/11/'13

" ...het vijftal MannGold, dat zonder een release op zak te hebben (geduld, die staat klaar) al furore maakte op allerhande festivals, zowel mét als zonder blazers. Het opzet van de band lijkt eenvoudig - een repetitief stomende ritmesectie met twee drummers en een in de tang genomen bassist, en twee gitaristen die psychedelische galm, bluesy licks en opzweepende riffs uitdelen -, maar is duidelijk een product van een platenkast die uitpuilt zoals die van Pawlowski & co. Er zitten kraut en minimalisme in, maar net zozeer no wave, Motorpsycho en de protopunk van The Stooges & MC5. Klinkt dat het ene moment filmisch meeslepend, dan neemt de band je daarna op een gedrogeerde trip door een woestijn van erotiek en mysterie. Dat we twee vrouwen, gepositioneerd op tien meter van elkaar, exact dezelfde verleidingsdans zagen uitvoeren terwijl ze hun lichaam onkuis bepotelden, sprak boekdelen. Op z'n beste momenten, als die onophoudelijke ritmes blijven denderen en daveren en de kronkelende baslijnen en zinderende gitaarspiralen in elkaar haken, is MannGold niet minder dan seks op een podium, en dus een gedroomde festivalafsluiter."

“(K) - Manngold | A Liquid Landscape (Pruimcity, Altersonic)

De grootste indruk op rockgebied komt wat mij betreft -

schoorvoetend toegegeven – van een stel ongrijpbare Belgen. Manngold. Nog nooit van gehoord en echt de allergrootste verrassing van de donderdag. Als achteraf blijkt dat de instrumentale rockband bestaat uit onder andere leden van Vive la Fete, Gabriel Rios en Dead Man Ray valt er wel een hoop op z'n plek. Er staat een band waarin niet gezongen wordt en die verder ook bar weinig meldt, maar het maakt een ongekende indruk. Rasmuzikanten die een ongehoorde strakheid tentoonspreiden en dat over het publiek uitstorten alsof het niks is. Deze band moet meer gehoord. MEER GEHOORD ZEG IK!”
www.musicfrom.nl

“De grootste revelatie van dit minifestival bleef bewaard tot het einde: **Manngold** zette een verbluffende show neer in de bar beneden, die deze dag was omgetoverd tot kleine zaal. Het vijftal maakt psychedelische krautrock, waarbij beide drummers absoluut de show steelden door volledig synchroon te spelen – zelfs wat betreft het volume. De gitaren loeiden om beurten om het hardst, terwijl de bassist op knappe wijze nog wat lucht in deze oorverdovende klankenstorm wist te scheppen. Net als vele bands die dit weekend speelden heeft Manngold nog geen muziek uitgebracht, al staat er voor dit jaar wel iets op stapel.”

Gonzo Circus Magazine, Trix We're Open Festival, 11-12 februari 2011.

<http://www.gonzocircus.com/10604/recensie-we-are-open-11-12-februari-2011>

“Instrumentaal bombardement uit Gent. Klinkt als een zware diesel op het hoogste toerental, aangevuurd door de dubbele drums die de band van de nodige kerosine voorzien. Rock'n'roll, psychedelica, oornoise van het betere soort. Bovendien muzikale patronen die ons langer op scherp houden dan de klassieke twee nummers van

bands die het enkel op hun 'instrumentaals' doen.
Vergelijk het voor mijn part met opwindende tantra seks!"

-

Live XS, 14 februari 2011.

<http://www.livexs.nl/2011/live-recensies/17482/verslag-vanuit-antwerpen-belgisch-talent-spotten-op-we-are-open-2010/>

Interview

<http://www.enola.be/muziek/interviews/22535:scratch-a-snuffest-manngold-ik-wilde-coole-muziek-maken-zonder-met-iets-of-iemand-rekening-te-moeten-houden>

Videos

Gent Jazz -

<http://www.cobra.be/cm/cobra/videozone/rubriek/muziek-videozone/130720-mv-gentjazz-manngold>

Nona - <http://www.youtube.com/watch?v=vPriP8FMCxQ>

INTERVIEW ENOLA

SCRATCH & SNUFFEST: MannGold

“Ik wilde coole muziek maken zonder met iets of iemand rekening moeten houden”

Guy Peters - foto's: Archief Geert

Vandepoele – 22 oktober 2013

Wie de concertzalen en festivals een beetje afschuimt, is MannGold ongetwijfeld al tegengekomen. Als dat nog niet het geval was, dan is het slechts een kwestie van tijd, want zowel de reguliere kwintetversie als het met blazers uitgebreide MannGold de Cobre hebben hier en daar al wat podia in lichterlaaie gezet met hun gedreven monsterjams en zijn van plan om dat te blijven doen. Van het [Absolutely Free Festival](#) tot [Gent Jazz](#), de band mikt steeds op de overrompeling.

Hoog tijd dus om aanvoerder/gitarist Rodrigo Fuentealba eens aan de tand te voelen. De man maakte jarenlang furore met Fifty Foot Combo (of hebt u dat ook al gemist?), maar speelde ook met volk als Joost Zwegers en Gabriel Rios. MannGold is echter een heel ander beestje: een kwintet met twee drummers en twee gitaristen dat uitpakt met daverende instrumentals, maar soms dus ook aangevuld wordt met acht blazers onder leiding van Peter Vermeersch (Flat Earth Society, etc). enola: Je hebt zowel MannGold als het uitgebreidere MannGold de Cobre. Welke is eigenlijk de moederband? En hoe ontstond de ene uit de andere? Fuentealba: “MannGold is de moederband en

ergens in 2008 ontstaan, met een paar muzikanten waar ik al lang mee speelde en met wie ik nood had aan een uitlaatklep voor energieke en luide muziek, waarin je je kan verliezen als speler én als luisteraar. Muziek die je een kick geeft en een domme grijns op je gezicht tovert, muziek die je meeneemt en een uur later weer elders in de kamer neersmijt. Ik had als sideman iets te lang in de mainstream vertoefd. Het waren de tijden van de TMF Awards, de Afrekening, glazen huizen, airplay-compromissen, opdagen in idiote programma's, zangers die over hun geaardheid twijfelden, allerhande bagger.”

“Ik wilde gewoon weer coole muziek maken zonder met iets of iemand rekening te moeten houden. En ik wilde toen al iets doen met twee drummers, een kwestie van herrie te maken. Dat idee is intussen al door vele andere Vlaamse bands opgepikt. De laatste jaren is er gelukkig ook wat veranderd met bands als DAFP, Blackup, Deer, Kapitein Korsakov en Raketkanon. Ik ben een grote fan van dat leger van coole bands dat de mainstream infiltreert en een mooi tegenwicht biedt voor de poppy emo middenklasse zoetgevooisde chiro indie waar Vlaanderen een patent op schijnt te

hebben. Mind you, ik geloof ook heel hard in pop!”

enola: En die samenwerking met Vermeersch? Hoe kwam die van de grond?Fuentealba: “We speelden eens op Kraakpand in de Handelsbeurs en toenmalig artistiek directeur Michael Joostens was blijkbaar zwaar onder de indruk. Zo hard dat hij er op stond om ons te steunen in een "groots" project dat ons op de kaart zou zetten. Ik wilde toen al lang eens iets doen met Peter Vermeersch, dus dit was de ideale gelegenheid. Ik heb hem gebeld, kort uitgelegd wat we deden, muziek doorgestuurd en hij zei eigenlijk direct “Ja”. Dan hebben we samen gezeten en geopteerd voor acht blazers. Ik wilde met hem werken omdat ik een grote fan ben van zijn muziek en visie, maar ook omdat ik er van overtuigd was dat hij de drone-achtige, tribale, wilde gitaarsound van MannGold een tegengewicht kon bieden met zijn stijl van schrijven en arrangeren.”

“Die muziek klinkt voor mij soms alsof je door vele kamers tegelijk loopt of constant bruusk je stuur heen en weer trekt. De beide werelden vielen heel snel en gemakkelijk samen, en zo zijn de opnames die gemaakt werden ook goed gelukt. Het knalt. Een nadeel aan zo'n groot project is dat je wel heel sterk de terughoudendheid en angst bij veel programmatoeren voelt en hoort om zo'n groot project te boeken. Het is geen sinecure om

met zoiets te komen aandraven.
Maar iemand moet het doen...”
enola: Hoe ben je er in godsnaam in
geslaagd om die live sound te
reproduceren in de
studio?Fuentealba: “Bij MannGold
stellen we ons tijdens opnames en
concerten niet al te veel vragen. We
proberen gewoon op ons best te
spelen en er goed uit te zien. In de
studio dacht ik aan Steve Albini:
spelen en registreren. We hoeven
ons met dit soort muziek ook niet
af te vragen of StuBru ons zal
oppikken, of we veel stemmen in de
Afrekening zullen hebben of
uitgenodigd zullen worden voor De
Laatste Show. Gewoon mooi en
rauw, de muziek klinkt alsof je in
die ruimte bij ons stond. Een plaat
waardoor je, als je ze opzet, na
twintig seconden een ferme draai
aan de volumeknop geeft, en
waardoor je idioot gaat dansen of
luchtgitaar spelen. Een plaat zonder
zang ook. We hebben geen zanger
nodig. Er is na een concert nog
nooit iemand naar ons toe gestapt
om te zeggen dat ze een zanger
missen. Integendeel.”
“En natuurlijk is die live energie
heel belangrijk, net als de
intensiteit. Die kan zowel van luide
rockbands komen, als van een
strijkkwartet als van Howlin' Wolf,
Brian Eno of Coltrane. Het heeft
weinig met volume en Marshalls en

getier te maken. De drive tijdens de concerten komt van mijn verleden, of misschien wel heden, bij Fifty Foot Combo. Wij waren heel goede performers en trokken daardoor volle zalen in binnen en buitenland zonder airplay, pers aandacht of promomachine. Het gebeurde louter op basis van onze wilde live shows en reputatie.

enola: De opnames zijn dus volledig achter de rug?Fuentealba:

“MannGold de Cobre wordt momenteel gemixt en is zo goed als af. Niet dat we wekenlang over de basdrumsound discussiëren, het was vooral een gepuzzel met drukke agenda's. Dat is eigen aan MannGold. Binnenkort beginnen we aan een studiosessie met de kleine MannGold, en het is de bedoeling om een mooie vinylplaat te maken, met op één kant de kleine bezetting en op de andere de grote. Die release komt waarschijnlijk uit in januari.”

enola: Ik hoorde in dat ene concert in Genk een pak invloeden bij elkaar -- Branca/Chatham, Can/kraut, hardrock, free jams, etc . Zijn jullie allemaal zulke muzikfreaks in de band? Kan ieder z'n ei kwijt? En ben jij dan degene die de knopen doorhakt?Fuentealba:“Ja, de meeste leden zijn ziekelijk geobsedeerde muzikfreaks en ieder kan zijn ei

kwijt, dat hoor en voel je wel op de concerten. Het zijn ook allemaal supermuzikanten die weinig uitleg nodig hebben om een idee in een nummer om te zetten. Knopen doorhakken doen we samen, en laten we zeggen dat ik meestal het materiaal aanbreng, de ene keer al wat meer uitgewerkt dan de andere, en de band vooruit probeer te duwen, samen met onze fantastische booker Franky Stagemania. Als iemand niet mee kan spelen wegens een drukke agenda, dan wordt die voor dat concert gewoon vervangen. Daardoor krijgt de muziek dan ook een andere kleur en vibe. We hebben een mooie pool : Simon Segers, Mauro heeft eens meegespeeld, Laurens Smagghe, en binnenkort doet Stéphane Misseghers ook eens mee.”

“Ik hou van het bandgegeven. Alle goede muziek en alle goede albums zijn vooral door bands gemaakt. Ik hou van de energie en de dynamiek van een groep mensen die samen goede muziek proberen te maken. Dat klinkt voor mij als een avond aan tafel met fijne, mooie mensen en lekker eten en goede wijn. Iedereen praat met elkaar, luid en zacht, discussieert, lacht,...prachtig ! Ik hoor meestal ook snel wanneer een plaat door één persoon is gemaakt, en je ziet en hoort het

zeker als je dan naar een concert gaat kijken waarin die artiest zich omringt met muzikanten die gewoon wat partijen naspelen. Boring. Meestal toch.”

enola: Ik ken je intussen goed genoeg om te weten dat je nogal een muzikfanaat bent, met een brede smaak. Tijd dus om de nerd in jezelf even vrij spel te geven: zijn er ook liefdes, guilty or not, die we nog niet gehoord hebben in je muziek? Fuentealba: “Ik ben me de laatste tijd in oude muzak beginnen verdiepen, heel bevreemdend en intrigerend! Voor de rest denk dat ik zowat alles omhels en doorslik: Fania, dancehall, hedendaagse klassiek, Nino Rota, polka, Deicide, Suicide, tango, ik heb een abonnement van de opera, Pere Ubu, hip hop, oude rock-‘n-roll, punkrock, noise, Link Wray, Sandy Denny, free/impro, soukous, calypso, ska,... Ik noem vooral stijlen en genres op, maar zo denk ik nooit. Goede muziek is gewoon goede muziek. Die komt bij je binnen en raakt je.”

“Ik raad eigenlijk iedereen aan om naar BBC 6 (Marc Riley, Stuart Maconie, Cerys, Gideon Coe, Craig Charles, etc) en BBC 3 (Late Junction, Opera Live from the Met, alle jazzprogramma’s) te luisteren. Ik ontdek massa’s nieuwe en oude stuff, echt hele goede dingen. Ook

veel live sessies in de studio.”
enola: En als we toch bezig zijn: de favoriete platen?Fuentealba: “Dat is moeilijk, er zijn er zoveel. Als ik er eentje opnoem schieten me er alweer een paar andere binnen. Maar hier gaan we: Exile on Main Street heeft een ongelooflijke sound, vibe en songs. En ze waren nog maar twintigers, godverdomme ! En Aftermath. En Get Yer Ya-Ya’s Out! en al hun bootlegs uit de jaren 1970-’72. Coltranes A Love Supreme is transcendent en staat op eenzame hoogte. The Unknown Kurt Weill van Teresa Stratas, een album dat mijn vriendin tien jaar geleden eens kocht omdat de hoes zo mooi was en we Kurt Weill-fans zijn. Die zet ik regelmatig op. Natuurlijk ook Fun House, want zo hoort rock-‘n-roll te klinken, te zijn, er uit te zien, te ruiken,... zo moet het. Een immense invloed op mij. En dan ook hun eerste. En hun derde. En Lust For Life! Iggy!!!”
“Miles Davis’ Kind Of Blue is ook van een bovenaardse schoonheid, maar dan zijn er ook nog Mania van the Ramones, en Never Mind the Bollocks, Fresh Fruit For Rotting Vegetables en Rock For Light. Als je die platen rond je vijftiende binnenkrijgt, dan ben je gezegend. Of gedoemd. Idem voor The Sonics. En dan ook Fela Kuti & Ginger Baker. Dat werd thuis, ook door

mijn ouders, heel veel opgezet. We hadden geen muziekinstallatie, alleen zo'n simpele ghettoblaster, maar mijn vader kwam eens thuis met een doos cassettes die toch een stempel op me hebben gedrukt :
Dylans Street Legal en Desire, Jacques Dutronc, The Stones, The Cure, de eerste van UB40, Kate Bush en Fisher Z.”

“Back In The USA van MC5! Die klank is platgecompresseerd, maar los daarvan zijn het supersongs en -energie. Ummagumma en de eerste twee van Pink Floyd, No Sleep 'til Hammersmith van Motörhead en Rain Dogs van Tom Waits. Ik ben een tijd geobsedeerd geweest door Waits, en deze plaat was ook mijn kennismaking met Ribot. Zo kom ik terecht bij Jimi Hendrix' Live at Monterey en de Stax/Volt live DVD. En natuurlijk ook The Gun Club, The Cramps, The Wipers, Al Green, Crass, Bauhaus. Etc.

enola. Euh... zullen we dan maar? De favoriete gitaristen? Fuentealba:
“Ik luister eigenlijk zelden naar 'typische' gitaristenplaten, maar dan nog zijn er natuurlijk nog veel te veel om op te noemen: Django Reinhardt, Richard Thompson, Link Wray, Hendrix, Freddie King, Keiji Haino, Zappa, Greg Ginn, Mickey Baker, Eddie Hazel, Mick Taylor, Oscar Moore, Barney Kessel, Caspar

Brötzmann, Grant Green, Pete Townshend, Ribot, James Blood Ulmer Zoot Rollo Horn, Rainer Ptacek, Paco de Lucia, vooral zijn werk met Camarón de la Isla. En dan Stian Westerhus, Raoul Björkenheim, Mary Halvorson, Steve Cropper, Hubert Sumlin en Lightnin' Hopkins.

enola: OK, daar hadden we zelf om gevraagd. Bedankt!